

1011 LIST

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SKED

EV. 26

Za konec šolskega leta

SLABE IN DOBRE OCENE V BERLINU

Po splošni oceni so v splošni oceni dobili Rusi v Vzhodnem Berlinu kapitalen »cvek«. Ocenjevali so jih delavci vzhodne berlinske cone.

ZA NAJBOLJ TRDO BUTICO

na svetu je bila ocenjena glava dijaka Sing Man Rijs. Fant je tipičen antitalent za kakršne koli miroljubne lekcije. Tuji profesorji na Koreji so skoro obupali nad njim.

NA CESKEM

Je padel standard in sicer tako temeljito, da je šel kar za nekaj razredov navzdol. Glavni ravnatelj, ki je Rus, pa te ocene noče podpisati.

PONAVLJALNI IZPIT IZ ZEMLJEPISA

ima dijak De Gasperi, ki je pri izpitu trdil, da je Trst v Italiji, razen tega tudi o manjšinskem vprašanju nima nobenega pojma. Slabo znanje dijaka je treba iskati v tem, da dečko vse preveč prebira »šund literaturo«, ki so jo tiskali za časa Mussolinija.

HUD PADEC ODLIČNJAKA

Na veliko presenečenje je padel tudi Mount Everest. Dolgo se je držal ta najboljši izmed vseh v svojem razredu, nazadnje pa sta se spravila nanj dva trdovratna profesorja in ga dokončno zdelala.

LETOSNJE POLETJE

Je dobilo enoglasen »cvek«. Če se do prihodnjega leta ne poboljša, so mu dejali naj se spleh več ne prikaže v šolo.

S TREMI PODPISI

Je napravila zrelotni izpit grško-turško-jugoslovanska pogodba. Nekateri tuji profesorji bi sicer raje videli, če ne bi, pa je bila tako temeljito pripravljena, da se ji ni dalo nič oporekati.

KRUH JE PADEL

Fantu, ki se je zelo visoko cenil, ljudje kar privoščijo, da je malo padel.

OTROSKE DOKLADE

niso padle, kar je povzročilo precej zadovoljstva. Vse jih treplja po rami, češ: »Le dobro se držite!«

CETRTEGA JULIJA

Dolaga izpit Mariborski teden. Lani ga je sicer nekaj lomil, letos pa trdijo, da bo vsaj za 25 odstotkov (kar se znižanja voznine tiče) boljši. Izpit bo javen in vsem dostopen. Sprilčevalo mu bo izročeno 19. julija, če se ne bo — kot lani — spet kaj zavleklo.

VLJUDNA OBJAVA

Učenega gospoda profesorja, bivšega lajtnanta, ki ga včasih slišimo v celovškem radiu, vljudno naprošamo, da si oskrbi pri svojih boljših polovici še nekaj inštrukcij iz slovenščine, ali pa naj prepusti svoje oddaje kakemu Slovincu, svoj

prosti čas pa posveti molitvam in prošnjam k sv. Valentinu, da ga zaščiti pred prevelikimi napadi verske blaznosti.

V imenu koroških Slovencev

Nande Bula, l. r.

Majhna pameta

ZMAJ: »Oprostite, gospa, ali bi me hoteli malo zamenjati? Rad bi st ogledal ljubljanski festival...«

Kako Francozi „Rhtar'a biljejo“

Marijana v zagati: »Kdo ve, ali bom sedaj zadela pravega...?«

TIERIEMTIE

»Lajoš, letos se bova po dolgem času zopet enkrat pošteno nazobala belega kruha! Glej pšenico, kako težko se pripogiblje!«

»Pišta, ti si nor! To, kar praviš, je protidržavno dejanje, tako misli pa je sploh prepovedano. Nič ne bereš »Szabad nap«, ki piše, da ne kupujmo kruha, ker z obveznim odkupom in s tem, da kruha ne kupujemo, dvigamo življenjski standard?«

»Dobro, dobro Lajoš! Samo ne razburjaj se že zopet! Zda ti povem raje eno iz Berlina. Tam so ljudje tudi zahtevali kruh in celo o neki svobodi so govorili. Pa so jih pričeli streljati. Vojaki so še prej vprašali komandanta, kam naj streljajo: na barikade, na hiše ali pa kar v zrak. In veš, kaj je dejal: »Na ljudi, kajti to je največja dragocenost!«

»Pišta, že vidim, kako boš končal v zaporu. Po mojem si ti sovražnik ljudske demokracije, ker tako govoriš. Zda ti bom jaz pojasnil, kako je treba razumeti stvari: V županiji Tolna so sovjetski vojaki izropali pošto. Ko so se prebivalci pritožili, jim je sovjetski komandant, ki je baže sodeloval pri naši osvoboditvi, dejal takole: »Kaj bi se razburjali! Moji fantje so strastni filatelisti, pa so šli nabirat znamke.«

»To že, je dejal vodja delegacije, toda vojaki so odnesli tudi denar!«

»Denar?« je vprašal komandant. »Ah seveda! Moji vojaki so tudi strastni numizmatiki, ki zbirajo takšne reči...«

»Zakaj so pa potem odnesli tudi papirnat denar?«

»Cort vazmi! Ne razumete? V kaj pa naj bi zavili znamke in železen denar? Voljino!«

»Vidiš Pišta, tako si te treba razlagati stvari. Dialek-

tično, kot nas uči veliki Rakoši, pa ne boš tako kmalu zaprt.«

POJDIMO, OTROCI...

To zgodbo mi je pripovedoval še moj oče.

France Mesesnel je takrat, pred prvo svetovno vojno, dobro zaslužil. In ko se je nekega dne spomnil, da bi si ogledal malo Prago, je bilo treba samo sesti na vlak in...

— Vse prav, France, so mu rekli prijatelji, kaj pa jezik? Ali znaš češko, da se boš pogovoril tam v Pragi?

— Kaj bi tisto, je dejal France, češčina je prav takšna kot slovenščina. Malo bolj trdo govoriš, kakor da bi škripal z zobmi, k vsaki besedi pa prideniš »čku«, ali »ičku« — in noben Čeh ne bo bolje govoril kot ti!

Tako se je odpeljal papa Mesesnel v Prago, s seboj pa je vzel še svoje tri fante — naj si mularija ogleda svet! Ko so prispeli v Prago, so bili mulci najprej

lačni. Papa Mesesnel jih zapelje v prvo pekarno in zahteva:

— Dajte mi žemičke! Zmagoslavno je pogledal svoj naraščaj — češ: ste videli, kak kampilc je vaš stari! Nato pa so se spomnili, da morajo materi pisati karto, da so srečno prispeli — sicer spati ne bi mogla! In jo zavijejo v trgovino.

— Dajte mi kartičke!

In res, kot bi mignil, je prodajalka prinesla razglednice. Papa Mesesnel se je od ponosa skoraj razpohčal. Naposled pa še znamke!

— Dajte mi še markičke!

Sedaj ga prodajalka že ni več razumela — Čehi pravijo »znamki«. Tedaj pa se je papa Mesesnel razjezil, da nič kaj — in dejal svojim fantom:

— Pobje, gremo, tu so takšni ljudje, ki še češko ne razumejo!

ISKRENA ZAVIST

»Srečni Francozi,« vzdihne Janči v majhni budimpeštanski gostilni.

»Res je,« vzdihne prijatelj še globlje. »Že več tednov so brez vlade...«

HITLER PRIDE, HITLER GRE, RUSI PA OSTANEJO

Po delavskih demonstracijah v vzhodnem Berlinu pravi neki berlinski meščan, ki ima izboren spomin, sam pri sebi, ko globoko pretresen ogleduje ustreljene žrtve: »Ja, ja, Rusi pridejo, Rusi gredo, toda Rusi ostanejo...«

METAMORFOZE

ro steklenicah sodeč, bi plakat za Rogaško 1953 moral izgledati takole.

Takole pa bodo dejali kupci, če cena v gostinskih obratih ne bo nižja.

LJUDSKA PRAVICA — BORBA 25. 6. 1953: Predsednik republike je sprejel v poslovalno avdienco novega izrednega in opolnomočenega poslanika v Idriji, dr. Gojka Nikoliča.

Novemu poslaniku želimo v novi državi obilo uspeha in se poslavljamo od njega v prepričanju, da bo ob idrijskih žlikro-fih krepko zastopal naše interese pri idrijskih rudarjih.

LJUDSKA PRAVICA — BORBA 25. 6. 1953. Pod sliko peneče reke z betonskim mostom je bil objavljen sledeči tekst: Prvi maturantje idrijske realke leta 1908.

Cenj. bralce naj ne moti, da nismo našli na sliki maturantov — kajti povsem logično bi morali sklepati, da so ti ubogi maturantje vsi skupaj utonili v valovih krvoločne reke.

LJUBLJANSKI DNEVNIK 15. 6. in 18. VI. 1953. Naj-

novejša vest! Na Koroskem festivalu v Slovenjem Gradcu je nastopilo 2000 te-lovadcev. V Celju so imeli 17. 6. zadnjo letošnjo gledališko premiero »Kvadratura kroga«.

Ne vznemirjajte se — če tebi prireditve ni bilo v tistem Slovenjem Gradcu in tistem Celju, ki ju poznate. Druga Slovenj Gradca ali Celja ni v Sloveniji, le poročevalska služba je bila nekoliko preveč nagla, tako da ni utegnila poročati, da telovadnega nastopa ni bilo, premiera pa je bila prelo-žena za teden dni.

MARIBORSKI VEČER 24. 6. 1953 v malih oglasih: Moški želi poznanstva z žensko, ki ima posestvo, obrt ali slično. Pismene ponudbe na upravo lista pod »Samske«.

Vsem interesentkam priporočamo, naj pošljajo ponudbe pod šifro »Idealna ljubezen« — čemu bi stvari ne imenovali s pravim imenom?

Najsvetlejši trenutki

Anketa, dragi moji, to je šila! Vse se danes ugotavlja s pomočjo anket — kaj bi rad bralec našel v časopisu, katera številka čevljev je najprimernejša, kdaj naj se človek pelje na dopust, skratka, vse, karkoli si pač kdo zmisli. No, mi smo si pa zamislili takole:

Vprašali smo naše bralce, kdaj so za njih najsvetlejši trenutki. Odgovori — no, teh se ni manjkalo — so nam pokazali, da so najsvetlejši trenutki v življenju: za potrošnika, če njegov trgovec dvigne cene en dan kasneje, kot drugi;

za socialnega zavarovanca, če naleti na prijazno bolničarko;

za gosta v gostinskem obratu, če mu natočijo vino v steklenico do predpisane črte;

za potnike na železnici, če vlak točno pripelje na postajo;

za dopustnike, če je en dan brez dežja;

za profesorje in zdravnike, če jim obljubijo korekturo plač;

za gledališke abonente, če drugorazredni pevec zbolí in poje oni, kot na premieri;

za radijske poslušalce, če je enkrat »Zabavni večer Radia Ljubljana« res zabaven — itd. itd. itd.!

brc—brc

MODERNI OGLASI

Mlad, čeden samec išče družico za življenje. Pogoji: lastno stanovanje in tašča za varstvo otrok. Ponudbe, lahko tudi brez slike pod naslov »Hrepenenje 1953« na upravo lista

Prodajalcem in naročnikom!

Današnji številki se priložene položnice. Prosimo naročnike in prodajalce »Totega lista«, ki še niso poravnali zaostale in tekoče naročnine in izkupičkov za prodane izvede, da nam jih takoj nakažejo. Naročnina znaša za I. četrtletje 75 din, za II. četrtletje 100 din in skupaj do konca I. polletja 175 din. Pošiljanje položnic z označbo dolžnega zneska je vezano na stroške s pošt-nino, ki jih lahko prihranimo naročnikom.

Izostankarjem naročnine in izkupičkov za prodane izvede, ki ne bodo tekom 8 dni poravnali zaostankov, bomo poslali pismene opominke s položnicami, kar bo vezano z opominskimi stroški v njihovo škodo.

Ne želimo si nevedčnosti z izterjevanjem; zato pričakujemo, da bodo vsi na ta brezplačen opomin reagirali in poravnali zaostanke in tekoče naročnine potem položnic na naš tekoči račun štev. 4401-T-169.

VODIC PO LJUBLJANI

Popotnik, ki prideš v Ljubljano, oglej si znamenitosti, ki jih kmalu ne bo več. Denar za gradnjo novih stanovanj se lepo nabira, še malo in vsi bodo imeli primerno streho nad glavo. (Prej' al' slej, če bo cementsa kej!)

Na oglu Prešernove in Veselove ulice so pritično hišico te dni na novo pokrili in uredili; to hišico bo seveda kmalu požrla z novo streho vred velika šestnadstropnica.

Na Titovi cesti od Evrope do nove Gradisove palače grade nove poslovne prostore; po načrtu bodo tam stali veliki stanovanjski bloki in o novih poslovnih prostorih ne bo duha ne sluha več.

V bivši Knezovi hiši bo krasna moderna kavarna, kakršne Evropa (takoj nasproti) nima. Ko pa bodo Knezovo hišo podrli in po planu postavili tam nov nebotalnik, bo za Ljubljančane zopet dobra navadna evropska kavarna.

Tudi pri Bavarskem dvoru nekaj obnavljajo, kajti tudi tam je predvideno, da bodo vse stare — z obnovljenim vred — podrli in postavili nekaj novega.

Skratka, pri ogledu starih zanimivosti, ki bodo kmalu porušene, naj vam bo vodilo: kjer kaj popravljajo, tam se bo rušilo! Ker pa tramvaja nič ne popravljajo, bo ta znamenitost ostala verjetno do sodnega dne.

Stari trakt bivšega »Mikliča« se tudi še hahlja! Njega ne bodo podrli, saj mu niti »zgodovinskega« napisa »Trattoria« niso pošeno prebelili...

TEMPORA MUTANTUR

»Časi se izpreminjajo — toda mi ostanemo isti!« so dejali takrat tisti naši profesionalni nergači, ko so pred časom tako strašno zmerjali, zakaj je Emona zaprta, danes z enako vneto zopet zmerjajo, čemu je potrebno sedaj Emona preurejati, ko tako ni nič vredna in bo v njej tako ali tako deficit...

Mali oglasi za velike stvari

ISČEMO ZA TAKOJŠEN NASTOP tovariša, ki bi lahko našel možnost, kako v praksi obiti, seveda brez kazenskih posledic, novo uredbo o davku na presežne plače. Nudimo ugodne pogoje: Malo dela in velike plače — neobdavčene! Ponudbe pod »Marsikatero podjetje«!

ISČEMO SVOJE ARHITEKTE iz bivše centralne ustanove, ki bi se naj decentralizirali in debirokratizirali ter prišli k nam na teren, kamor so bili poslani. — Globoko ožaloščeni okraj!

IZGUBILI SMO vse tiste velike besede o denarju, ki ga baje imamo za gradnjo velike palače v Kolodvorski ulici takrat, ko še nismo imeli gradbenega dovoljenja. Pošte-nega najditelja naprošamo, da jih pozabi še on

— za plačilo pa si lahko prebere naše časopisne članke, v katerih prosimo za pomoč ljudske oblasti pri gradnji.

ISČEMO IZGOVOROV, kako se nam ne bi bilo treba seliti iz Ljubljane na okraje, kamor so nas gotovo le pomotoma premestili iz bivše centralne ustanove. — Decentralizirani arhitekti.

PRODAM PATENT, kako je mogoče zagovarjati zahtevo po 20-odstotnem zvišanju plač v tovarni zaradi nevzdržnega smradu v tovarni. Cenjene ponudbe pod šifro »Kaj, če pride komisija takrat, ko je nihče ne pričakuje in v tovarni ne smrdi!« na upravo »Totega lista«, ki jih bo iz prijaznosti dostavila naprej. — Nepri-zadeči direktor I. r.

Dragi Stajerci!

Zdaj vsa Ljubljana se pripravlja na svoj kulturni festival, gradi, pročelja hiš obnavlja in čisti ceste, park, kanal.

Ce tujec k nam se boš podal, pr' mej duš, da ne bo ti žal.

Zato, da zopet brez prahu vse ceste in vsi trgi so, je poskrbelo zgolj nebo, zaslug tu nima MLO.

Saj trikrat dnevno dež nas pere, to leto dež res nima mere!

»Zabava« tukaj nam ne gine, ko niti ni še festival in skoraj teden nam ne mine da ne imeli bi kraval.

Nikar pa dragi Stajerci ti brez cvenka

ne hodi mi na festival v Ljubljano, kdor brez denarja je, temu odklenka povsod na svetu (no, saj to je znano). Nič več ne vem, kaj bi napisal še; no, ja, če šport koga zanima Ljubljana vsa te dni na nogah je, noben navijač več živcev nima. Odred tišči se v zvezno ligo, kako bo šlo, nihče ne ve, če spet nam bo pokazal figo potem pa naj solit se gre. Saj sedem let že čakamo na to, da vendar enkrat v prvi ligi bo Na kopanje nihče ne hodi, (kdo naj se v tem vremenu sonči?) pri nas so zdaj dežniki v modi. Kaj pa pri vas? Pozdrav vsem —

— Toda, gospodična, saj — onči. ples še ni končan...

Nič več čakanja in prerivanja pri črpalki na Gosposvelski cesti!

V Ljubljani na Prešernovi cesti 52 (za Bavarskim dvorom) je

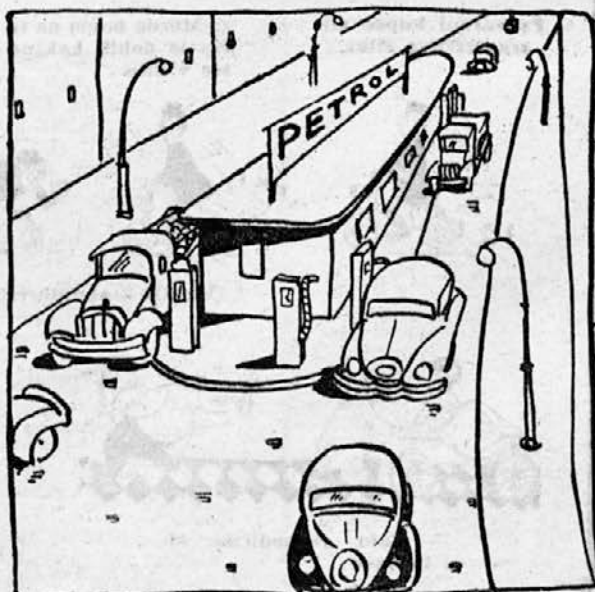
TRGOVSKO
PODJETJE

„Petrol“

odprlo novo moderno servisno postajo za oskrbovanje motornih vozil z gorivom in mazivom.

Na novem servisu dobite vse vrste motornega bencina, nafto ter popoln sortiment maziv, potrebnih za motorna vozila!

Postreženi pa boste vedno solidno in hitro!

Pisana šaru ...

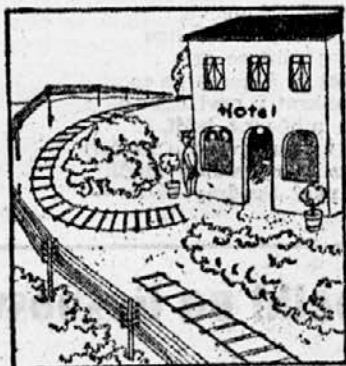
Lepe perspektive

»Janezek, zakaj si no-
češ umivati zob? Rinaldo
Rinaldini si je umival
zobe, Whinetou si je
umival zobe, Old Shat-
terhand si je tudi...

— Veste, gospod pol-
kovnik, nikakor ne mo-
rem spati stojé...

Atlet.

Prevarani kupce ali
sramežljiva slika.

Morda bomo na ta na-
čin le dobili kakšne go-
ste v hišo...

Vožnja z »Lambretto«.

— Halo, gospodična, al
ni to vaše...?

Matematik na krivih poteh.

Ka sem čakal Sonjo

(Skoro resnična zgodba z veselim koncem)

K moji mizi je prisedel možak z negovanimi fran-
coskimi brčicami. Sedel sem v kavarni in čakal na
Sonjo. In Sonjo je treba vedno precej časa čakati —
če obljubi, da pride ob šestih, pride morda ob osmih,
morda pa tudi ob devetih.

Čakal sem jo torej ob šestih.

Mož s francoskimi brčicami me je zaprosil za ogenj.
Prizgal sem mu cigareto in še sebi eno »Drino«. Kajti
čakal sem na Sonjo in v takšnem primeru navadna
»Zeta« ni najbolj primerna.

»Kadite »Drino« je vprašal mož s francoskimi brči-
cami. »Zanimivo! Ste brali roman »Most na Drini«?
Od Andriča?»

»Bral«, sem dejal in čakal na Sonjo.

»No, kakšno je vaše mišljenje o njem? Veste, Iva —
mislim namreč Andriča — poznam že dolgo in prav
dobro. Moj prijatelj je — lani sva skupaj letovala.
Jaz sem mu povedal nekaj mojih nazorov glede tega
romana in literature ter umetnosti nasploh. V mnogih
pogledih se je z menoj strinjal, v drugih pa sem ga
počasi popolnoma prepričal.

»Res zanimivo,« sem dejal, ne da bi moža s fran-
coskimi brčicami sploh pogledal in nadaljeval čakanje
na Sonjo. Da bi oboje laže prenesel, sem naročil
konjak.

»No, vidite,« je takoj nadaljeval možak, »glavno je,
da ima človek svoj lasten pogled na vse stvari. Po-
dobno je bilo s Zarah Leander, ko je bila lani na Lago
di Como. Srečal sem jo tam in zelo se je navezala
name. Predvsem zaradi mojih pogledov na vse stvari.
Imela sva dolge debate o filmu kot umetnosti in morala
je priznati, da so moji pogledi popolnoma pravilni.
Očarljiva žena je Zarah, čeprav nekoliko trmasta. No,
jaz ji tega nisem zameril.

»Sevé — kako pa tudi,« sem zamomljal ter za vsak
slučaj naglo izpil drugo polovico mojega konjaka —
prvo je namreč spil že mož s francoskimi brčicami.

»Vidite, takoj sem si dejal, ko sem vas videl, da ste
inteligenten človek. Inteligenca dela človeka, pravim
vedno in tudi Anthony mi je to potrdil, ko sva se lani
po dolgem času zopet videla. Mislim namreč Anthonyja
Edena, ko je bil lani v Zagrebu. Pravim vam, škoda
moža, da tako boleha. Anthony, sem mu lepo dejal,
ne ženi si toliko te svoje zunanje politike k srcu!
No, ni mi hotel verjeti in sedaj vidite — mož leži
bolan, komaj da mi je napisal kartico za rojstni dan!«

»Točno, točno!« sem pritrdil in spravil v žep škatlico
z »Drinami«, kajti mož s francoskimi brčicami je iz nje
vielek že drugo cigareto. Če bi ne čakal Sonje...

»Da, tako je! Človek bi moral poslušati stare prija-
telje,« je nadaljeval z moritvijo možak. »Poglejte samo
na primer dogodivščino z dobričino Albertom. Gotovo
ga poznate, starega čudaka, Alberta Einsteina — no, ta,
ki je izumil relativnost. Nekoč Albert ni in ni mogel
našteti nekaj formul, ki jih je potreboval za svojo zadnjo
knjigo. Albert, sem mu svetoval, ko sva skupaj lovila
ribe na Old Palm Beachu, »sledi čevlje in vtakni noge
v vodo. Videl boš, kako ti bodo formule kar tako letale
po glavi!« In res, mož me je ubogal, čez štiri tedne pa
mi je že poslal to svojo novo knjigo polno formul iz
relativnosti in z osebnim posvetilom: »V večno zahvalo
za pomoč — tvoj hvaležni Albert Einstein!«

Postajal sem nervozen, Sonje pa še vedno ni bilo.
Mož s francoskimi brčicami mi je šel vedno bolj na
žive, posebno še, ker tudi drugega konjaka, ki sem ga
naročil, nisem mogel rešiti pred njim. Se preden ga
je natakai postavil na mizo predme, ga je vzel, v enem
požirku popil in me zaupno prijel za rokav:

»Da, da, tako človek lahko vedno kaj profitira pri
dobrih znancih. Vzemite na primer samo Alije — saj
poznate Ali Khana...«

Tedaj mi je bilo dovolj. Bilo mi je vseeno, da sem
v kavarni, da so okrog naju ljudje, da sem kulturne
človek, celo to, da čakam Sonjo. Zamahnil sem s pestjo,
kolikor sem mogel in upam, da sem moža s franco-
skimi brčicami z njo dobro udaril po bradi.

»Točno!« sem dejal ves divjl. »Vidite, to sem pa jaz
profitiral pri Jacku Dempseyu. Tega me je on naučil!«

»Kaj, resnično?« je vzkliknil mož s francoskimi
brčicami, ko si je nekoliko opomogel in si drgnil brado.
»Dempsey, ste dejali! Končno vendarle nekdo, s kate-
rim se lahko pogovorim o mojem starem, dobrem pri-
jatelju Dempseyu! Veste, to je bila leta...«

Skočil sem od mize, pograbil klobuk in ne glede na
to, da Sonje še ni bilo, oddirjal kot furija iz kavarne.
Tedaj mi je prišla nasproti Sonja:

»Oh, dragec,« je dejala očarljivo, »oprosti, da sem
se za minuto zamudila, toda na obrazu ti vidim, da si
še tačas gotovo prijetno zabaval...«

OS SVETA

Uverjen je premnog kulturniški odličnik,
da os sveta gre skoz — ljubljanski nebotičnik!

OBETI

Pri nas je toliko književniških oboev,
kot mrgoli povsod na ulicah namišljenih poetov.

SLOGA JACI

Ce tuliti s poeti nočes v isti rog,
te bo obsodil složno ves kartelski krog!
flobert

»Ko boste napravili po-
tezo, pa me, prosim, zbu-
ditel«

I z b i r a

(Zgodba, ki bi skoraj lahko bila resnična)

Iskal sem ženo. Ženo, ka-
kršno si pač želi človek, sit
samstva, z rahlim upanjem
na otroške doklade.

In če ste že kdaj bili v
takšnem položaju, potem
veste, da so ljudje takrat
nepopolnoma optimisti. Ze-
na, ki je sploh ne poznaš,
je vedno najidealnejša —
in če smo samokritični,
mora biti ta stvar z ozirom
na moške približno enaka,
če ne še slabša!

Vse prav, toda kje dobiti
pravo ženo? Vse ženske,
kar sem jih poznal, so ime-
le vsaj eno od dveh pogla-
vitnih napak: Ali jaz nisem
maral zanje, ali pa one za-
me ne!

Tedaj sem nenadoma za-
gledal v neki izložbi idilic-
no sliko: Prijazno urejeno
stanovanje, naslanjač, dis-
kretna svetloba stoječe
svetilke, mizica, na mizici
liker in pecivo, povsod
prički, cvetice, radio igra
lepe melodije, mož in žena
pa sedita na kauču, tesno
objeta v blaženosti srečne-
ga zakona!

Skratka slika, kakršne bi
 morale biti z zakonom
prepovedane! In poleg te
slike še druga: Spalnica,
zakonska spalnica, le tako,
da je bila podnevi prazna,
ponoči pa temna. Toda to
nič ne dé — pač širše polje
za fantazijo srečnega za-
konskega kandidata.

Toliko izložba. Nad iz-
ložbo pa napis: AVZEPOS
— Avtomatska ženitbena
posredovalnica!

...in pri tem je sola od-
daljena komaj en lučaj...!

Brez besed.

Ej, ej, ej! In na kaj ta-
kega moram naleteti prav
jaz, s tipičnimi predporo-
čnimi kompleksi!

Vstopil sem in plačal
čedni blagajničarki vstop-
nino. Čedne blagajničarke
so balzam za nesrečne pla-
čevalce. In ta blagajničar-
ka je bila tako čedna, da
bi ostal kar pri njej, če si
ne bi znotraj še kaj več
obetal! Ker končno — sem
pomislil logično — če bi
bila ona najbolje, kar lah-
ko nudi AVZEPOS, bi jo
vzel že kdo drugi!

Vstopnina pa je bila tako
visoka, da sem kljub čedni
blagajničarki moral pomis-
liti na to, kakšno akumu-
lacijsko stopnjo neki ima
ta AVZEPOS?

Tako sem se znašel torej
v veži. Bila je prazna kot
dvorana Ljudske univerze
— le dvoje vrat je bilo v
njej. Nad desnimi je pisa-
lo: »Žena, kot si jo želiš«.

nad levimi pa: »Mož, kot
si ga želiš«.

Ker sem si želel ženo,
sem vstopil skozi desna
vrata, jasno!

Za vrati je bila zopet
veža z dvojnimi vrati. Na
enih je bil napis: »Svetlo-
laske«, na drugih »Temno-
laske«. Ze od nekada sem
imel majhno slabost za
svetlolaske, zato sem vstopil
seveda skozi temu od-
govarjajoča vrata in se
znašel v novi prazni pred-
sobi — z dvoje novih
vrat. Na desnih je bil na-
pis: »Mlada, čedna dekle-
ta«, na desnih: »Starejša,
izkušene žene, vdove, lo-
čenke«. Tudi tu odločitev
ni bila težka! Starejša bi
žena tako ali tako postala,
izkušnje pa imam raje, da
si nabere pri meni — in
sem jo mahnil skozi desna
vrata.

Za njimi zopet prazna
predsoba, z dvojnimi vrati in
napisi: »Čedne postavbe, vit-

ke« in »Okrogle, z majhni-
mi napakami«. Ali naj po-
vem, kam sem zavil?

Vedno bolj sem bil na-
vdušen nad genialno ure-
ditvijo te avtomatske že-
nitne posredovalnice. Nič
drugega kot odločiti se je
trebal! In kako enostavno
odločitve! Skratka — ide-
alno!

Naslednja soba zopet ra-
zen dveh vrat ni vsebovala
ničesar. In seveda napis!
Desno: »Brez sorodstva«,
levo »S številnim sorod-
stvom«. Ženo hočem imeti
zase, sem mislil in odko-
rakal skozi odgovarjajoča
vrata. Za njimi zopet prazna
predsoba!

Postajal sem polagoma
nestrpen, toda dva nova
napisa na vratih sta me
naglo potolažila: »Čedne in
skromne« je bilo na desnih
ter »Grde in razvajene« na
levih. Niti minute nisem
okleval!

Toda že zopet nova pred-

VSAKO STVAR NA SVOJE MESTO

Posvečeno upodablajočemu umetniku na javnem
stranišču

Prav vsaka stvar svoj prostor si poišče —
tako nam kljukast križ krasi stranišče.

SRAMOTNA POT

Tudi literat,
rad ali nerad,
mora slednjič v kot.

Pač pa se namuza
vsaka dobra Muza,
če takrat zavije
na sramotno pot.

soba, prazna, dvoje vrat,
dva napisa! Desno: »Sama
šiva, kuha, krpa, pere«, le-
vo: »Karta, zahteva služki-
njo«. Za desnimi vrati zo-
pet predsoba itd., le da je
bilo treba izbirati med:
»Ciste, redoljubne, prepro-
ste« ter »Genialna, z viso-
kimimi interesi«. Genialen
sem sam, sem pomislil in
izbral one druge ter prišel
v novo predsobo.

Stvar me je pričela po-
časi razburjati! K sreči je
napis: »Obožuje svojega
moža« tako pognal moje
srce v divji galop, da sem
oni drugi napis: »Hoče biti
oboževana« komaj opazil.
Saj kaj takega tako ne pri-
de v poštev!

Zopet nova predsoba. O
številu predob sem že po-
polnoma izgubil evidenco,
posebno ko sem se prvič
nekoliko zamislil nad na-
pisi: »Bogate, s premože-
njem« in »Revne kot cer-
kvene miši«. Toda naglo
sem se odločil. Res je, to
in ono, toda končno, če
človek že lahko izbira...

In sem jo ubral skozi
vrata bogatih. Ko pa sem
stopil skozi, sem se zaa-
šel nenadoma — na cesti.
Naglo sem hotel skočiti na-
zaj, ni vrag! to mora biti
pomota — ko mi zastavi
pot ogromen vratar v stilu
Joe Louisa in pomoli pod
nos pismo.

Odprl sem ga in bral:
»Ob takšnih zahtevah pri
svoji bodoči ženi je pač
najbolje, če sam sebe naj-
prej dobro pogledaš v ogle-
dalu...«

Bilo je, kot da me je
kap. Tisti trenutek sem še
pomislil: »Mar bi izbral kar
tisto čedno blagajničarko
pri vходу!« in se nato —
ves prepoten zbudil.

»Veste, proračun za most
so zmanjšali za eno tretji-
no!«

Cmtga:

MOJA MUZA

(Prosto po Aškercu)

Moja Muza je mehkužna
bledolčna gospodična;
papece sita, jeznorita
deva bolna in izpita.

Moja Muza le poseđa
v mesečini v polusanjah,
ona ljubi temne dneve,
ljubi meglo in deževje.

Moja Muza vedno joče,
naročena je na žalost,
vedno tarna, solze lije,
po bolesi vedno rije.

V levi svinčnik, v desni robček,
taka je ta moja muza,
strahovito občutljiva.
(Najbolj pa za honorarje!)

CICIBAN IN HONORAR

Tinta v soncu se blešči,
se blešči,
verzov pa kar mrgoli,
mrgoli.
Verz za verzom, hopsasa,
hopsasa,
stran takoj je polna vsa,
polna vsa.
Spet prav, lep bo honorar,
honorar,

pesniku ni drugo mar,
drugo mar.
Pa je rekel kritik hud,
kritik hud:
»Ah, zaman je ves tvoj trud,
ves tvoj trud.
Ti od verzov si bolan,
si bolan,
smeje ti se ciciban,
ciciban.«

(Prosto po pesmi »Ribica« v 7. številki letošnjega »Pionirja« spesnil Korlek
Zdraha, absolvent prvega razreda osnovne šole.)

NASVET

Kaj, na Parnás ne gre tvoj voz?
Le urno vpiši se v kolhozi!

VESELA RESNICA

Poetov več je, kakor poezije —
zaj tudi vsaka leščerba ne sije!

POETU

Mošnja zlata res da mnogo velja!
Več kakor to — če ljudje te beró...

PISCU HUMORESK

Kot vsaka treska ni še deska,
tak vsak domislek ni že humoreska.

SE ENA

Da humoresko si svoj spis nazval,
to je bilo po našem mnenju prav.
Kako sicer naj vem, kaj naj storim,
naj se razločim ali nasmejim?

Paj.

Kuria čreva

(Popolnoma resnične zgodbe iz urada za pritožbe)

Bilo je to na uradu za pritožbe.

»Razumete, tovariš, to je krivica. V nebo vpijoča krivica! Poglejte,« je dejal možiček v črni obleki in trdem ovratniku tovarišu za pisalno mizo, »jaz sem imel kure in ona je imela kure. Kokoši, kot se pravi!«

Ona, to je namreč sosedka, proti kateri se možiček pritožuje. Dve leti se že toži, pa mu nikakor ne uspeva — pred vsimi instancami.

»Poglejte, njene kure so takrat, pred dvema leti poginile zaradi, zaradi tiste kurje kuge. Moje pa ne. Seveda. Toda ona je — da ne rečem zlonamerno — prav gotovo pa iz malomarnosti zmetala čreva crknjenih kur kar na dvorišče.«

»Na vaše dvorišče?« je hotel vedeti mož za pisalno mizo.

»Ne, na svojo!« je dejal možiček v črnem. »Toda prišel je maček in zavlekel tista čreva na moje dvorišče. Čreva od crknjenih kur, razumete, tovariš?«

»Razumem! Toda zakaj vi potem tožite?«

»Zakaj tožim, tovariš? Zakaj tožim? Zato, ker je krivica in zato bom še tožil in se pritoževal, kajti nekje mora biti pravica! Pa če zatožim še drugih deset tisoč dinarjev! Saj jih bo plačala ona!«

»In za koliko tožite sosedo?«

»Za točno 12.900 dinarjev ter kritje stroškov tožbe, tovariš! Ker — pogledajte, stvar je jasna! Moje kure so namreč požrle tista čreva crknjenih kur, nato še same zbolele in poginile, revice. Vidite, moje zdrave kure zaradi njenih kurjih črev!«

»Prav,« je polagoma razumel mož za pisalno mizo. »Toda, koliko je bilo teh kur, da tožite kar za 13 tisočakov?«

»Tri so bile, tovariš, tril Tako pridne kurice!«

»Kako?« se je začudil tovariš za pisalno mizo. »Tri kure in 12.900 dinarjev? Kako je to mogoče?«

»Kako? Kako, vprašate, tovariš?« se je razhudil možiček v črnem. Prav natančno izračunano, vse popolnoma natančno. Edino

obresti sem ji pustil — tistih ne bom zahteval! Ne verujete? Poglejte! Te tri moje kurice bi namreč znesle med tem časom vsaka po 200 jajčk na leto, kar bi zneslo v dveh letih 1200 jajčk, ki bi bile vredne vsaj 12.000 dinarjev!«

»Aha!« se je končno posvetila tovarišu za pisalno mizo ta čudna računica. »Kaj pa tistih 900 dinarjev?«

»To pa je za moje tri kurice, tovariš, vsaka po 300 dinarjev — nikjer ne dobite za tak mal denar takšnih kuric! To je vendar jasno!«

Tovarišu za pisalno mizo je postajala stvar zanimiva:

»Prav, toda če vi tako računate, potem ste pa pozabili, da bi te vaše kure med tem časom tudi nekaj pojedle. To, s čimer bi jih ti dve leti morali hraniti, da bi vam znesle ta jajca...?«

Možiček v črnem se je v zadregi zamislil nad tem novim elementom v svojem računu. Tovariš za pisalno mizo pa je razpletal svoje misli še dalje:

»Pa ne samo to! V svojem računu ste pozabili upoštevati tudi to, da bi se iz teh 1200 jajčk izleglo 1200 piščančkov...«

Obraz možička v črnem se je zopet razjasnil:

»Res je, tovariš! Videte, na to sem čisto pozabil! No — pa vseeno,« je dejal po kratkem pomisleku, »ne bom tega od one zahteval, zato pa mi tudi ni treba odšteti tiste hrane za kure v tem času. Jaz nisem tak...«

Stvar je postajala zabavna in tovariš za pisalno mizo je dal svoji fantaziji še več razmaha:

»Prav, to je lepo od vas! Toda kljub temu pa ste pozabili še nekaj. Te mlade kurice bi lahko pa tudi že eno leto nosile jajčka!«

Možiček v črnem je za trenutek postal presenečen nad to novo možnostjo, se nekoliko zamislil, nato pa velikodušno zamahnil z roko:

»Veste, tovariš, jaz nisem tak! Ta jajčka ji pa sploh pustim, ker mogoče koncem koncev ona sploh ni kriva, da je maček zavlekel tista čreva na moje dvorišče...«

Da, da, ta avlo je stvar preteklosti!!!

ker sedaj

SLOVENIJA AVTO

skrbi za uvoz raznega materiala za avtomobile vseh vrst, avtogume, splošni in elektro-material, avtomobilsko orodje in pribor. Razen tega pa uvaža še dvokolesa in vse rezervne dele za dvokolesa. — Vse to pa dobite v poslovalnicah SLOVENIJA AVTO v Ljubljani, Mariboru, Celju, Novem mestu, Krškem, Solkanu, Postojni, Kopru.

S slabo opremo je šport slab počitek, z odlično opremo postane užitek!

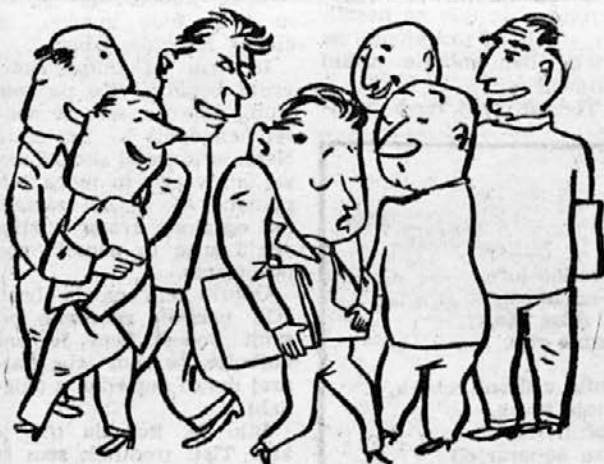
SLOVENIJA-ŠPORT Ljubljana

IMA V LJUBLJANI DVE POSLOVALNICE, RAZEN TEGA PA SE V MARIBORU, CELJU, JESENICAH, NOvem MESTU IN SOLKANU

kjer najdete največjo izbiro opreme za planinarjenje, plavanje, lahko atletiko, nogomet, motoristiko in vse športe sploh! Blago dostavljamo na dom.

Slika iz bodočnosti .

... če bo šlo tako naprej!

— Kdo pa je to?

— Ne veš, ta je iz tistega podjetja, kjer še ni bilo gospodarskega kriminala!

- LJUBLJANA,

s svojimi 40 podružnicami v Sloveniji

odkupi po najvišjih dnevnih cenah

KOSMATE KOŽE vseh vrst domačih živali in divjačine

STROJILA (ježice, ruj in lubje)

ODPADKE (rogove in parklje)

Nikar ne zavrži najmanjše stvarl, prej »K o t e k s« še vprašaj — tam d' nar se dobi!

Minulo nedeljo sem bil v Bukovčaku pri Teharjih, kjer so me na gasilski veselici prav korenito poučili, kako se moram obnašati v primeru požara. Tam je tudi eden izmed članov orkestra takšne šale klatil, da so se starejšim ljudem lasje ježili, otroci pa se kar niso mogli dovolj načuditi, koliko zdravega humorja je še ohranjenega med našim ljudstvom.

V Storah sem bil priča, kako je nekega »Kovinarjevega« nogometša kljub slabemu vremenu udarila sončarica, tako da revež ni mogel nastopiti v tekmi proti Dobrni. K sreči so ga prepeljali na zdravljenje v vaško krčmo, kjer se je njegovo stanje ob brhkem dekletu, plesu in litru vina — kmalu poboljšalo.

ČUDEŽ V BREK-MURJU

(Dogata se v nacionaliziranem mlinu)

Obubožani gospodar pripelje v mlin 60 kilogramov pšenice.

Tu še ni nobenega čudeža! Toda stroji — celo ti stvari brez duše so lahko podvrženi čudežem — nameljejo iz 60 kilogramov pšenice 120 kilogramov bele moke!

To pa je že čudež! Pravi pravcati čudež! Malo manj pravi čudež pa je to, to pravijo nekateri, da iz te moke ne bo kruha

Pepčkovo pismo

Dragi stric!

Včeraj sem si ogledal v mariboru Mene žarijo. Precej sem jo najdel. Tam kjer zelo smrdi, tam pa je. Tam imajo takšne dolge kače kot so včasih za meso. Ena huda zver je tudi notri, ki se ji pravi lev ali panter ali tiger. Če ji daš prst, pa za roko zagrabi, pa še ni nobenega, ker je Cloveško Meso dragoceno in je vsak rad v posesti svojih rok še nadalje. Tam imajo tudi enega tulenja, ki je zelo Vittek in se zelo rad špila z žogo, trompete pa ne zna. Za njega pravijo, da je dresiran, jaz sem ga pa videl brez dresa. Najbolj lepa je pa Opica, ki nima zadaj nič

obleke in je rdeča, ker jo je sram. Imajo tudi enega krokodila ali irigatorja iz Reke nila. Je zelo veličasten, ker tudi žre ljudi. Tam se vidi še marsi kaj, ampak je Vstopnina.

Vse, kar sem ti pisal, je videl moj Prijatelj publi, jast pa nisem bil tam, ker nimam Denarja. Pa saj tudi Mnogi drugi, še bolj slavni pisatelji pišejo o tistem Cesar ne vejo in te zato lepo zdajle napumpam za Vstopnino, da bom tam tudi jast videl, kaj imajo, ker je to zelo Poučno za mlade ljudi in za Izobrazbo. Meni zelo diši tja, čeprav smrdi in prosim lepo, če prispevaš Vstopnino. Ko bom zrastle, ti bom dal nazaj.

Tvoj nečak

Pepček

NAJTRDNJEJŠI KARAKTER

ima v Mariboru na vsak način ura na stolpu stolne cerkve. Ze leta in leta se namreč ne premakne z mesta in kaže ves čas vztrajno 4 ure in 4 minute.

Plemenit DRIZORČEK

na postaji »Nepovemokje«

IZJAVA AUFBIKS PENZIONISTOV

Lenarški fantje izjavljamo, da se od takrat, ko nas je zapustil, bivši prosvetar, ne pretepamo več, saj smo s prosvetarjem izgubili tudi dobrega zobozdravnika. Zato je popolnoma jasno, da 19. 6. letos nismo bili soudeleženi pri pretepu v Gradišču s trojiškimi pobalini in da zato tega pretepa tudi nismo mogli izživati s klici: »Kri v luft, čreve na plout!« in »Auf biks, krapavce, sim pujte, če si vujplet!«

To vrsto fizkulture so zdaj vzeli v roke mlajši — zato lahko dobite vse točnejše informacije pri učencih III.a-razreda osnovne šole, ki so tega dne bili v Gradišču na majniškem izletu.

Nekdanji lenarški Kol-turniki

KUPCIJA NEKJE IZVEN MARIBORA

»Kaj pa je vas privedlo tako zgodaj k nam?«

»K maši grem, pa sem se ravno spomnila, da imate pri vas polno kapelo svetnikov, za katere se nihče ne zmeni.«

»In kaj bi vi z njimi, Mičika?«

»Kupila bi jih rada. Tudi sosedova Gerika bi vzela kakšnega.«

»Koliko pa ponujate zanje?«

»Če se vam ne zdi pre malo, bi dali vsaka po enega prašička. Saj vemo, da jih boste morali kupiti.«

»Kakšnega svetnika pa bi radi za to?«

»Največjega in najbolj težkega, ta bo gotovo največ zalegel.«

USODA

AMERISKIH REVIJ

— Poglejte sosedo, najcenejši, najnovjši angleški toaletni papir!

— Ah, kaj mi to mar! Dobivam redno zadostne količine ameriškega in to še po — pošti

OSNUTEK

za naslovno stran romana: »Hiša v Mlinski ulici.«

Z izdajo baje ni treba hneti, ker je, kot vse izgleda, stanje kronično.

KRONIKA

Piše Jožek Čebulica, pionir

Tokrat sem se podal na obisk v Zasavje.

V RADEČAH

sem pomotoma pogledal nekaterim mesarjem pod pult in jih pobaral, za koga je le neki tisto meso, ki ga skrivajo pod, njim. »Ti si bedak, Čebulica,« so dejali, »če bi ga imeli nad pultom, bi vsak videl meso, ki ga dobijo samo naši prijatelji.«

Nato sem si v Radečah ogledal še znamenito Društvo prijateljev mladine, ki je zelo lepo praznovalo Teden matere in otroka v globokem in spokojnem spanju

V NOvem MESTU

so mi na sodišču zaupali, da bodo uvedli v bližnji bodočnosti nov pomemben vzgojni ukrep. Odslej obsojencem ne bo treba več posedati po temnih celicah, kajti odsodba se bo glasila nekoliko drugače: »Obtoženec tajnta je kaznovan zaradi tega in tega in bo moral zato tri leta redno poslušati oddaje novomeške razglasne postaje.« Ker oddaja novomeške razglasne postaje izredno kvalitetne programe, sem prepričan, da bo vplivala kazen zelo vzgojno in — pomirjevalno

V BRESTANICO

sem prišel ravno v trenutku, ko so gospod župnik mašo brali za lepo vreme. In ker so mi nato vaše terčialke prisegle, da bo odslej lepo in sončno vreme, sem bil že takoj naslednji dan — moker do kože.

Trgovska podjetja državnega in združnega sektorja!
Kmetijske zadruge!

Obiščite ob priliki ljubljanskega festivala GROSISTIČNO PODJETJE S SPECERIJSKIM IN KOLONIALNIM BLAGOM

„Ekonam“

LJUBLJANA, Titova cesta 12

Nizke cene!

Solidna postrežba!

No dopu v novih čevlji!

SEVEDA KUPLJENIH V POSLOVALNICAH TRGOVSKEGA PODJETJA

„U NIE“ LJUBLJANA

ZARJA, Kardeljeva cesta 5

ELITA, Nazorjeva ulica 5

LUKSOR, Čopova ulica 9

ASTRA, Čopova ulica 38

ČEVLJI, Pod trančo 1

ČEVLJI, Ciril-Metodova 9

pomeni prištediti vsaj 20%, ker prav za toliko so tudi znižane cene letni obutvi, ki jo nudijo v vseh teh poslovalnicah v največji izbiri!

ŠPORTNIK KLJUŠE

V temou mazurke

Ob nedeljah so navadno nogometne tekme. Tudi zadnjo nedeljo je bila in sicer med Branikom in sarajevskim Železničarjem. To tekmo so plakati imenovali »za vstop v II. zvezno ligo«. Plakati so reklamni izraz. Zaradi tega so nekateri dejali, da je dostavek »za vstop v II. zvezno ligo« za Branik reklamni izraz; to svoje mnenje so ponovili na koncu tekme, ko je Branik izgubil s 3:0.

Pa tako lepo je že kazalo na začetku: Branikovci so pritekli na igrišče v čisto belih dresih, tako da je moja stara teta, ki je bila vzgojena v samostanski gimnaziji, vzklila: »Krasno, kot pri sveti birmi!« Misli sem si: »Samo, da ne bo sarajevski Železničar odigral vloge škofa!«

Pozabil sem povedati, da je moja stara teta prvič v svojem življenju prišla na nogometno tekmo, ker je hotela enkrat videti, kako so se časi spremenili. Med vso tekmo mi je pravila, da so ji Branikovi napadali zelo pri srcu, ker jo spominjajo na njene bivše plesalce, ki so vsi ljubili počasno mazurko.

Za nama se je med vso tekmo pridružil neki profesor; med zobmi je sikal, da bi z užitkom prisolil vse enajsterici Branika po pravni izpit iz nogometa. Pomiril se je šele takrat, ko je začela moja stara teta z njim koketirati.

Prva dva gola smo videli na lastne oči, tretjega pa slišali na lastna ušesa, ker je pričel deževati in smo v Branikovi restavraciji poslušali po mariborskem radiu Božo, ki se je na vse načine trudil, da bi napravil tekmo zanimivo. Božo nas je prepričal, da je tako tekmo vsekakor boljše dojeti preko ušes kakor preko vidnega živca. Kot običajno, si je tudi tokrat mariborski radio izbral pravi program in prenašal interesantno tekmo. Božo, ki trdi, da je bil v šoli stalno odličnjak, in ni nikoli jecljal, je tokrat odlično odjecjal prenos. To pa zaradi tega, ker je včasih žoga zletela (po nekem južnoafriškem got-skem sistemu) tako visoko v zrak, da ni imel med tem časom Božo kaj govoriti; včasih pa so kar trije igralci zamahnili po žogi in se ni mogel odločiti, koga naj bi imenoval. Po tekmi mi je dejal, da ga je ta tekma vsaj tako zdelala pot prva poročna noč, ki jo je doživel, ali pa vsaj tako, kot če

bi moral samemu sebi držati pogrebni govor.

Toda, dragi bralci, ne obupajte! Zoga je okrogla. Morda bomo v kratkem poslušali prenos iz Sarajeva, ko bo Branik briljantno zmagal na povratni tekmi. Jaz v to verjamem! (V šoli mi je učitelj večkrat rekel, da ne ločim klica od vprašaja.)

KEGLJI SO IZ TRDEGA LESA

Moška kegljaška reprezentanca Jugoslavije je osvojila svetovno prvenstvo, Ljubljanačan Likovnik pa je postal svetovni rekorder. Tako je bilo uradno ugotovljeno. Naše kegljaško vodstvo pa je postavilo še en vsemirski rekord, ker je doseglo, da svetovni prvak (A-moštvu) ni svetovni prvak, ker je bilo boljše moštvo, ki sploh ni nasto-

pilo v konkurenci (B-moštvu). B-moštvu ni moglo osvojiti svetovnega prvenstva, ker je bilo za naše kegljaško vodstvo na luni. Svetovni rekorder Likovnik pa ni tekmoval v A-moštvu, ker so bili postavljeni v to moštvo po svetopisemskem izreku tudi taki, ki so bili na prvenstvu države nekje zadaj. Likovnik je v dvajsetih lučajih podrl petnajstkrat z enim lučajem vse keglje. Zvezni kapetan mu bo po vsej verjetnosti postavil za vstop v državno reprezentanco pogoje, da v dvajsetih lučajih enodvajsetkrat podere vse keglje na ta način, da vsi keglji sami skočijo nazaj na svoje mesto. Bivši svetovni rekorder Kombol je dejal, da deset let ne bo mogel nihče izboljšati Likovnikovega rekorda. Jaz sem pa mnenja, da vsemirskega rekorda našega kegljaškega vodstva sploh ne bo mogel nihče nikoli do-
seči.

HUDO KESANJE

V prejšnjem stoletju je neki angleški časnikař v svojem listu večkrat hudo napadel poslansko zbornico. Zbornica je zato zahtevala kazen in sodišče je časnikařja obsodilo, da mora užaljene poslance kleče prositi oduščenja.

Na slavnostni seji se je to tudi zgodilo. Mož peresa si je s strašno ponižnim glasom izprosil oduščenje. Potem je vstal. Iz žepa je vzel ščetko in si z njo očistil prašne madeže na kolenih ter vzklil, da so ga vsi slišali:

»Bog mi je priča, da še svoj živ dan nisem bil v tako umazani hiši!«

CHARLIE CHAPLIN IN NJEGOV OBRAZ

Na nekem banketu v New Yorku je bil Chaplinov sosed neki senator, ki ni vedel, da sedi zraven njega slavn filmski umetnik. Njegov obraz pa se mu je zdel vendar nekam znan. Zato mu je rekel:

»Gospod, če se ne motim, sem vaš oöraz že nekje drugje videl.«

Chaplin se je zasmejal:

»Nemogoče, gospod!«

»Ne, ne, res ne motim se,« je uporno vztrajal senator.

»Pravim vam, da je nemogoče, ker imam obraz zmeraj na glavi,« je rekel Chaplin.

KAKO SE JE WAGNER MASCEVAL

Ko se je mudil slavn nemški glasbenik Richard Wagner v Italiji, je dobil od nekega prijatelja v Nemčiji nefrankirano pismo. Wagner, ki takrat še ni bil preveč pri denarju, bi pisma ne bil sprejel, ako ne bi bilo na njem napisano: »Zelo važno!« Zato je plačal kazen in hitro odprl pismo. V njem je bilo napisano samo tole:

»Dragi prijatelj! Dobro se mi godi. Tvoj Walter.«

Wagner se je zelo jezil, toda kmalu je vrnil prijatelju milo za drago.

Cez nekaj časa je namreč prijatelj v Nemčiji dobil precej težak zavitek, ki tudi ni bil frankiran. Ze davno je pozabil, kako je Wagnerja potegnil. Ko je videl zavitek, se je zelo razveselil, ker je bil prepričan, da je v njem kakšna umetnina. Ko je kazen plačal, je zavoj odprl in dobil v njem — navaden kamen s ceste in zraven pismo:

»Dragi prijatelj! Ko sem iz Tvojega pisma zvedel, da se Ti dobro godi, se mi je odvalil kamen od srca, ki Ti ga pošiljam. Tvoj Richard Wagner!«

Vlečenje vrvi v Koreji

Lov na čarovnice v Ameriki

— Karo, nikar ne glej za njo! Če zve za to McCarthy, boš kot bi miglil pred senatnim odborom za protiameriško dejavnost. Ona je namreč z ruske ambasade...

LETO 2000: — In to je, tovariši, slavn Sergej Sergejevič Diskometalski, izumitelj letčih krožnikov.

ZAGONETNA ZGODBA

Tirana. Največji hotel v Tirani. Imenuje se seveda »Moskva«. Iz hotela pravkar vlečejo štirje agenti državne policije moža. In mož se upira, kriči, protestira:

»Pustite me, pustite! Saj sem mislil tiste prave stenice!«
Mož je namreč dejal direktorju hotela, da je Moskva polna stenice...